

גיליון כ"א

חודש שבט

תשפ"א

"תפילה באהבה" – הלימוד השבועי

וטהר ליבי שאזכה להתפלל

רבני בתי ספר צוותי חינוך תלמידים והורים יקרים,
יהי רצון שיתקבלו תפילותינו ברצון לפני שוכן מרומים!

הרב עמירם אלבה

יום א – י"א שבט

ראש השנה לאילן

מהו ט"ו בשבט ומהן התפילות שמתאימות לט"ו בשבט?

ט"ו בשבט הוא יום הולדת לאילן, ראש השנה לאילן. יש מצוות שקשורות לאילן, לעצים, לפירות, ולמצוות האלו קובע האם הפרי חנט לפני ט"ו בשבט, או חנט אחרי ט"ו בשבט. העץ שותה מים, סופג חומרים מהאדמה, ומתחיל להצמיח ניצנים, שזה התחלת הפרח, מזה יוצא פרח. מהפרח יש שלב שנקרא האבקה והפריה, על ידי פלאי הקדוש ברוך הוא, זבובים עוזרים להפרייה ופתאום נוצר פרי. התחלת הפרי כשרואים טיפ-טיפה צורה של פרי הכי קטן שבעולם, זוהי החנטה. אז אם הפרי חנט לפני ט"ו בשבט, זה אומר שהעץ ספג מהגשמים של השנה הקודמת, מהאוכל של השנה הקודמת, מהאדמה. אבל אם הוא חנט אחרי ט"ו בשבט, אז הכוח שניתן בפרי הוא מהגשמים שירדו השנה, כי כבר ירדו רוב גשמי השנה.

אז חכמים קבעו - ט"ו בשבט זה היום הקובע. אבל לעניין מה? אז קודם כל יש לנו מצוות ערלה: שלוש שנים אסור לאכול מהפירות. איך נדע מתי עברה שנה? האם הפרי חנט אחרי ט"ו בשבט.

אחרי שלוש שנים ערלה יש שנת 'נטע רבעי', שבה עולים ואוכלים את הפירות בירושלים כשבית המקדש היה קיים. בימינו אנחנו פודים את זה בכסף. אז צריך לדעת מתי השנה הרביעית.

והחל מהשנה החמישית, כשכבר אפשר כביכול לאכול מהפירות, יש לנו מצווה להכיר תודה ולהפריש תרומות ומעשרות. תרומה נותנים לכהן, מעשר ראשון נותנים ללוי, והלוי נותן מזה מתנה גם הוא לכהן. אלו מתנות קבועות. אבל יש לנו מתנות שמשנות לפי השנים, בחלק מהשנים: שנים א', ב', ד' ו-ה' כשסופרים עד שנת שמיטה, מפרישים מעשר שני, שגם את זה הולכים ואוכלים בירושלים בקדושה ובטהרה. ובימינו אי אפשר לעשות את זה בקדושה וטהרה, אז אנחנו נאלצים רק לפדות את זה בכסף. ובשנים ג' ו-ו', שלישית ושישית לשנת השמיטה, מפרישים מעשר עני ונותנים עשירית מהפירות לעניים. איזה נפלא לקיים את המצווה הזאת כהלכתה. אנחנו היום מקיימים רק קצת זכר למצוה, כי לא את כל הדברים אנחנו יכולים לקיים. אבל כשיבנה בית המקדש נזכה לקיים את כל המצוות האלו בהידור, אנחנו מחכים לזה.

אז מה נתפלל בט"ו בשבט? נתפלל קודם כל: תודה לה' שהביא אותנו אל הארץ, ונתן לנו את הפירות. אתם יודעים, במיוחד אחרי שאוכלים פירות משבעת המינים, יש ברכה מיוחדת שהברכה הזאת היא כוללת את התודה: "בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, עַל הָעֵץ וְעַל פְּרֵי הָעֵץ, וְעַל תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה, וְעַל אֶרֶץ חֲמֵדָה טוֹבָה וְרַחֲבָה שְׂרָצִית וְהַנְחִלָתָ לְאַבְרָהָם...". אז אנחנו אומרים גם תודה על העץ, וגם על הארץ. אבל ממשיכים באותה ברכה ומתפללים גם, לא רק תודה בט"ו בשבט מתפללים, אלא אנחנו נתפלל שיהיה המשך של צמיחה של הפירות, שיהיה המשך של הצמיחה והמשך של הגאולה. שנזכה: "וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ, וְשִׁמְחֵנוּ בְּבִנְיָנָהּ, וְנֹאכַל מִפְרֶיהָ וְנִשְׂבַּע מִטוֹבָהּ", אנחנו מתפללים שנזכה שיהיה המשך של השפע הזה, והמשך שנזכה לקיים תרומות ומעשרות, ולהביא לירושלים, ולקיים את כל המצוות האלו בצורה הכי מהודרת. גם תודה בט"ו בשבט וגם בקשה שנזכה לגאולה שלימה.

"כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה"

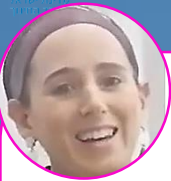
משחקים

קוד המשחק

16935

משחק לשאר הסרטונים בעלון

משחק לסרטון הראשון

יום ב - י"ב שבט

הרבנית אביטל יומטוביאן

ברכת המזון חלק א'

ברכת המזון, הברכה אותה אנחנו מברכים אחרי שסיימנו ארוחה דשנה, אחרי שאכלנו לחם. המקור לברכת המזון הוא מהפסוק בתורה: "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ". הברכה הזאת נראית לנו כיחידה אחת, אבל למעשה זו ברכה שחברה בתקופות שונות, ברכה שנבנתה לאט לאט, ואנחנו ניגע בשני החלקים הראשונים בשלב הזה. החלק הראשון - ברכת "הָזֵן אֶת הָעוֹלָם לָנוּ". הברכה הראשונה חוברה על ידי משה רבנו בתקופת המדבר, כהודאה לקדוש ברוך הוא על זה שהוא הוריד את המן במשך ארבעים שנה, כל אדם קיבל בדיוק את הכמות המתאימה לו. בברכה זו אנו מודים לה' שהוא נותן לכל בריאה ובריאה בדיוק את מה שמתאים לה בחן, ביופי, בחסד וברחמים. זאת ברכה שמיועדת לכל העולם כולו. הברכה השנייה - אנחנו מודים על הארץ. זאת ברכה שחוברה על ידי יהושע בן נון, שכובש ביחד עם עם ישראל את הארץ ומנחיל אותה לשבטים. אנחנו מודים לה' על הארץ הטובה שהוא נתן לנו, שהוא הנחיל לאבותינו ארץ טובה, רחבה וברוכה. אנחנו מודים לה' על הזכות הזאת, לגור בארץ הזאת ולקיים את התורה והמצוות, שאפשר לקיים אותן במלואן רק בארץ הזאת. הברכה הזאת נוגעת במיוחד לנו, הנשים, שהתברכו באהבת הארץ. כמו שאנחנו יודעים על הנשים בדור המדבר, שהן לא חטאו בחטא המרגלים, הן לא רצו להאמין לאותם אנשים שהוציאו את ד'בתה רעה. ובמיוחד בנות צלופחד שבאות ומבקשות ממשה רבנו: "תן לנו חלק בארץ ישראל". אז אנחנו במיוחד צריכות להודות על הזכות הזאת - "נודה לך על הארץ הטובה שהנחלת לאבותינו". אנחנו מודים לה' שנתת לנו ארץ טובה. שנתת לנו ברית, ברית על הארץ, ברית המילה. שהוצאת אותנו מבית עבדים, הוצאת אותנו מארץ מצרים, ממקום של מיצרים, והעברת אותנו למקום שהוא רחב וגדול.

הרב צבי האריס

ברכת המזון

בברכת המזון אנחנו אומרים: "הָזֵן אֶת הָעוֹלָם לָנוּ בְּטוֹבוֹ בְּחֶן בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים". אני מבין את מה שכתוב: "בְּטוֹבוֹ" זה באמת טוב של ה' המספק לנו את מה שאנחנו צריכים. אני מבין את ה"בְּחֶסֶד", זה חסד גדול מאוד, כל בעלי החיים וכל חי בעולם. אני מבין את ה"רַחֲמִים". אבל מה זה ה"חן"? שמעתי פעם מהרב שלי הסבר מאוד יפה. והוא: ה' היה יכול לתת לנו את המזון שלנו אותו הדבר כל יום. תארו לעצמכם שהיה לנו דבר בצורה מלבנית באותו הצבע ואותו הטעם, אותו הדבר כל יום, ובדבר הזה יש את הכל - את כל הויטמינים, המינרלים, הסיבים התזונתיים, כל התזונה של האדם. היה לנו קצת משעמם. ה' נותן לנו את המזון שלנו בחן, מה הכוונה? תחשבו על הצבעים המרהיבים של הפירות, של הירקות, תחשבו על האדום, הכתום, הירוק, הצהוב של הפלפלים. תחשבו על האדום של העגבנייה, על הירוק של האבוקדו. תחשבו על שאר הצבעים, על הבצל הסגול, על הבטטה. כל זה מושך את העין, זה הופך את האכילה שלנו להיות מעניינת ואנחנו נהנים מזה. אבל זה לא רק בצבע, זה גם בריח, אנחנו מריחים את האוכל. תחשבו רגע על הריח של הלחם שיוצא מהתנור. אנחנו נהנים מהריח של הבשר, של פירות ההדר. תחשבו על כל הריחות של המאכלים של יום שישי בבית, המאכלים של שבת קודש. אנחנו נהנים מהראייה וגם מהריח. אבל לא רק זה, כמובן האוכל נכנס לפה, אז אנחנו נהנים מהטעם. תחשבו על הטעמים השונים, תחשבו על התבלינים, כל תבלין משנה והופך את המזון להיות מעניין. יש את הלימון, יש את הטעם של המתוק, יש את הקיווי, יש את המנגו, יש את העגבנייה, המלפפון, הבצל, כל אחד והטעם שלו. ומעבר לזה, לא רק צבע, ריח וטעם, יש גם מרקם. מה זה אומר? זה אומר שאנחנו נהנים מהמזון בכל החושים, מרגישים את האוכל בפה ופעמים גם במאכלים מסויימים שומעים אנו קול. לא כל סוגי המזון משמיעים קול. לדוגמא יש לנו את התפוח שמשמיע קול, יש את המנגו שהוא רך ועדין, יש את הבננה שהיא גם רכה ועדינה. יש את הסוגים השונים של הלחם, יש את הרכות של הפיתה ויש את הקצת יותר קשה של הבגט, ואנחנו נהנים עם כל החושים מהמזון שאנחנו אוכלים. ולכן ה' סיפק לנו מזון, לא רק בחסד שנהיה בריאים, ולא רק ברחמים גדולים, שנוכל להסתדר, אלא הוא הוסיף גם בחן, שאנחנו נהנה מהאכילה. לכן אנחנו מברכים אותו: "בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָזֵן אֶת הָעוֹלָם לָנוּ בְּטוֹבוֹ בְּחֶן בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים".

הרב עזרם אלון

יום ג - י"ג שבט

ברכות הנהני

בט"ו בשבט כולנו נאכל פירות, אבל לפני שאוכלים את הפרי אנחנו מברכים. חכמים קבעו לנו הרבה תפילות, לא רק שחרית, מנחה וערבית. הם קבעו לנו שלפני כל מאכל שאוכלים - מברכים. האמת היא שהיה אפשר לברך ברכה אחת על הכל: תודה ה' שנתת לנו אוכל, "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שהפיל נהיה בְּדָבָר", הכל. אבל באו חכמים ואמרו: לא, יש דברים שהם לא סתם הכל, יש דברים שהם עוד יותר מיוחדים, הם צמחו מהאדמה, איזה פלא זה! **הקדוש ברוך הוא מביא אותנו לארץ ישראל, והאדמה מצמיחה לנו צמחים, זה סימן לגאולה.** כשאנחנו אוכלים פרי - מתרגשים, זה פרי של ארץ ישראל. וואו, בכלל, פרי שהקדוש ברוך הוא יצר. גם אם משהו שומע את הסרטון שלנו בחוץ לארץ, גם בחוץ לארץ זה פלא. אומרים חכמים: בואו נייחד לזה ברכה מיוחדת. אז קבעו לברך על כל מה שצמח מהאדמה: "בִּזְרָא פְּרִי הָאֲדָמָה". לא על הכל, כי הם אמרו מיד: רגע, אבל יש דברים עוד יותר מיוחדים, שזה לא רק צמח מהאדמה, אלא זה סוג מיוחד, כמו עץ שנשאר להרבה שנים, איזה פלא! נברך עליו: "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם בִּזְרָא פְּרִי הָעֵץ". פרי של ארץ ישראל, אז תודה ה' שנתת לנו את העץ. אבל, זה לא נגמר בזה. יש עץ מיוחד שמשמח מאוד בני אדם, אז אמרו חכמים: נקבע עליו ברכה מיוחדת, היין. היין משמח בני אדם, הוא עשוי מעץ, אז לא מברכים עליו "בִּזְרָא פְּרִי הָעֵץ", אלא על היין קבעו ברכה מיוחדת: "בִּזְרָא פְּרִי הַגֶּפֶן". ועוד דבר הוא מאוד מיוחד, יש פרי שגדל באדמה, לכאורה היה צריך לברך עליו "בִּזְרָא פְּרִי הָאֲדָמָה", אבל מכינים ממנו קמח, זה למשל החיטה או השעורה, חמשת מיני דגן. כשמכינים מחמשת מיני דגן מאכל מיוחד, שהקדוש ברוך הוא נותן לבני האדם שכל לקחת את החיטה והשעורה, ולטחון אותן, ולהכין מהן קמח, ולערבב עם מים, ופתאום יוצאת עוגה, אז נברך על זה: "בִּזְרָא מִיְּנֵי מִזֻּנוֹת". החיטה זה משהו שהוא מאוד משיב, זה מזין, זה נותן לנו הרבה מזון, אז נברך עליו "בִּזְרָא מִיְּנֵי מִזֻּנוֹת". אם יש משהו עוד יותר מיוחד, שממש כמעט כל בני האדם אוכלים אותו, ושבעים ממנו, והוא משיב, אז נברך עליו: "הַמּוֹצִיא לָחֶם מִן הָאָרֶץ". וכך חכמים בעצם קבעו לנו על כל דבר מיוחד לברך עוד ברכה. אתם יודעים, במשנה במסכת 'בְּרָכוֹת' וגם ב'תוֹסֵפֶת' בגמרא, מוזכר שרבי יהודה חשב להוסיף עוד ברכות. הוא אמר לדוגמא: אם אתה אוכל חומס או שעועית, זה לא כמו שאתה אוכל מלפפון ועגבניה. בחומס ושעועית אתה אוכל את הזרע עצמו, אז הוא אמר נברך על זה 'בורא מיני זרעים'. וכשאוכלים חסה או כרוב אז הוא אמר: אתה אוכל ממש את העלים, אז נברך על זה 'בורא מיני דשאים'. דשא הכוונה "דָּשָׁא עֵשֶׂב", כלשון הפסוק. אז באמת רבי יהודה לא התקבל להלכה, רבי יהודה ברבי עילאי, לא נפסק כמוהו בדבר הזה. ואנחנו רואים את הרצון, כמה שיותר לשבח את הקדוש ברוך הוא על כל דבר מיוחד שהוא עושה, לומר לו תמיד תודה.

הרב עמיחי נחשוני

יום ד - י"ד שבט

סדר ט"ו בשבט

שלום תלמידים מתוקים, היום זה ט"ו בשבט. אנחנו נערוך סדר נפלא שהיה נהוג עוד בתקופת האר"י ז"ל בצפת.

אבל לפני הכל, אני רוצה לשאול שתי שאלות. **שאלה ראשונה:** היום אנחנו חוגגים לעץ ולאלילן. מה אנחנו חוגגים לעץ ולאלילן? אנחנו חוגגים יום הולדת לעץ ולאלילן, כפי שהמשנה בראש השנה אומרת: "אֲרָבָעָה רָאשֵׁי שָׁנִים הֵם: ... בְּאֶחָד בִּשְׁבָט, רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן, כְּדַבְרֵי בֵּית שְׁמַאי. בֵּית הֵלֵל אומרים, בְּחַמְשָׁה עֶשְׂרֵי בּו" וט"ו בשבט הוא ראש השנה לעניין ערלה ותרומות ומעשרות. **שאלה שנייה:** כשאנו לוקחים את המאכלים שהקדוש ברוך הוא נתן לנו, אנחנו מברכים. מדוע אנחנו מברכים על האוכל? בברכה על האוכל אנו נוטלים רשות מהקדוש ברוך הוא לאכול מעולמו, שהרי 'לה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהָהּ". סיבה נוספת היא, להודות לה'. אנחנו מודים לקדוש ברוך הוא על כל הטוב החדש והשפע שעושה עמנו, ואותה ברכה היא תפילה לפני הקדוש ברוך הוא. לפני שאנו מתחילים בסדר ט"ו בשבט עלינו לדעת שיש סדר קדימויות בברכות. על מה מברכים תחילה ועל מה אחריו. על מנת לזכור את סדר הברכות נתנו לזה ר"ת: המג"ע א"ש. ה' - זה 'הַמּוֹצִיא', מ' - זה מִזֻּנוֹת, ג' - זה 'גֶּפֶן', ע' - זה 'עֵץ', א' - זה 'אֲדָמָה' ו'ש' - זה 'שֶׁהֶפֶל'. בתוך ברכת ה'עץ' אנו מקדימים את שבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל. וסדר הקדימויות בברכת ה'עץ' בשבעת המינים הוא: זית, תמר, ענבים, תאנים ורימונים. לפי מה שקרוב יותר למילה ארץ בפסוק: "אֶרֶץ חֹטֶה וְשֹׁעֶרָה וְגִפְן וְתַאנָּה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית וְדִבְשֵׁי"

חשוב להרבות באכילת פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל ביום ט"ו בשבט, ולשים לב כשאנחנו אוכלים את התמרים, או את המשמשים, או את כל שאר הפירות, לבדוק אותם היטב מפני תולעים.

ולבסוף לא לשכוח ברכה אחרונה אם אכלתם שיעור כזית (27 גרם) ושיתם שיעור של רביעית (86 מ"ל).

ונסיים בשיר: "הטוב כי לא קלו רחמיק, והמרחם כי לא תמו חסדיך, כי מעולם קוינו לך".

ט"ו בשבט שמח לכולם!

הרב שלום פינצ'ובר

יום ה – ט"ו שבט

לקטנים

לגדולים

תפילת הנוטע של הרב עוזיאל צוק"ל

ט"ו בשבט זה היום שבו אנחנו מציינים את קדושתה וחשיבותה של ארץ ישראל, איזו ארץ קדושה. ה'אור החיים' הקדוש, בספר 'דברים', על הפסוק 'וְהָיָה כִּי תֵבְאוּ אֶל הָאָרֶץ', אומר: "והיה - לשון שמחה".

אין שמחה כמו השמחה שבאים לארץ ישראל. ועוד בספר 'ויקרא', על הפסוק 'וְהָיָה כִּי תֵבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְנִטְעַתֶּם כָּל עֵץ מֵאֵל, וְעֵרְלֶתֶם עֵרְלֹתוֹ אֶת פְּרִי, שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֵרְלִים', אומר ה'אור החיים' הקדוש, רבי חיים בן עטר, שיש כאן שלוש מצוות בפסוק הזה: מצווה אחת - "וְהָיָה כִּי תֵבְאוּ אֶל הָאָרֶץ", לבוא אל ארץ ישראל, אשרינו שזכינו לבוא לגור פה בארץ ישראל. מצווה שנייה - "וְנִטְעַתֶּם כָּל עֵץ מֵאֵל", כן, לנטוע אילנות, עצי פרי בארץ ישראל זו מצווה. והמצווה שלישית - "וְעֵרְלֶתֶם עֵרְלֹתוֹ אֶת פְּרִי שְׁלֹשׁ שָׁנִים", מצוות ערלה, ואחר כך נטע רבעי. איזה יופי. על הרב קוק, זכר צדיק וקדוש לברכה, מספר הרב נריה בספרו "מוֹעֲדֵי הָרָא"י", סיפור שפעם אחת באחד הישובים הזמינו את הרב קוק לנטוע עץ. הרב קוק כולו התרגש, כשהוא ניגש ממש נהיו לו דמעות בעיניים. וכשהגישו לו את המעדר הוא לא רצה אותו, הוא לקח את השתיל כולו בהתרגשות גדולה ועצומה, התכופף ועם הידיים הוא לקח את האדמה. אז שאלו אותו: כבוד הרב, מה אתה כל-כך מתרגש? אז הוא אמר להם: מה זאת אומרת 'מה אני מתרגש'? אתם יודעים מה זאת נטיעה בארץ ישראל? זו אחת מהפעולות של הקדוש ברוך הוא, זה להידבק במידותיו של ה'. הרי בבריאת העולם כתוב שהקדוש ברוך הוא נטע את העצים, כתוב: "וַיֵּטֶע ה' אֱלֹקִים גֶּן בְּעֵדֶן מִקְדָּם". זאת אומרת, שאנחנו עושים מעין מה שהקדוש ברוך הוא עשה, זו ממש מצווה גדולה. הוא כל-כך התרגש עד שכולם מסביבו גם הם התרגשו.

הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל, זכר צדיק לברכה, שעל שמו נקרא בית ספרנו ועוד בתי ספר בארץ, נולד בארץ ישראל, בירושלים. הרב עוזיאל זכה לשמש ביפו בתקופת הטורקים יחד עם הרב קוק. לאחר מכן הוא שימש גם כרב בתקופת הבריטים, ובהקמת המדינה הוא זכה לשמש כרב הראשי יחד עם הרב יצחק הרצוג, זכר צדיק לברכה. שניהם יחד עם הסופר ש"י עגנון חיברו את התפילה לשלום המדינה, ובתפילה הזאת הם מכנים את מדינת ישראל "ראשית צמיחת גאלתנו". למה "ראשית צמיחת גאלתנו"? איך אפשר לראות בהקמת המדינה את הגאולה? את זה אפשר

להבין מתוך דברי הגמרא, הגמרא אומרת: "אמר רבי אבא: אין לך קץ מגלה מזה", קץ שאפשר לראות אותו בעיניים, שנאמר: "וְאַתֶּם הָרִי יִשְׂרָאֵל עֲנַפְכֶם תִּתְּנוּ וּפְרִיכֶם תִּשְׂאוּ לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל כִּי קָרְבוּ לָבוֹא". זאת אומרת שאם אנחנו רואים בארץ שראל שהעצים נותנים פירות בשפע, פירות יפים, אפשר כבר להרגיש: הנה הגאולה מגיעה, איזה יופי. ובאמת, אחרי כל-כך הרבה שנים שהארץ הייתה חרבה ושוממה בזמן שעם ישראל היו בגלות, הארץ הייתה ממש יבשה. הנה היא כשעם ישראל התחילו לחזור, כשחזרנו הביתה, הבנים שבו לארץ ישראל, מאז עוד ועוד הארץ הולכת ופורחת, וצומחת ונותנת פירות יפים בשפע עוד ועוד, ברוך ה'. הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל, שחי את אהבת ארץ ישראל וארץ הקודש, חיבר לכבודה את 'תפילת הנוטע'. בתפילה הזאת אומר הרב עוזיאל: "אבינו שבשמים, בונה ציון וירושלים ומכונן מלכות ישראל". 'מכונן מלכות ישראל' כלומר הרב מתייחס לנטיעות בארץ כחלק מהגאולה, מכינון מלכות ישראל.

ילדים, איך אנחנו יכולים בט"ו בשבט להרגיש חלק מהגאולה ומהקדושה של ארץ ישראל? אנחנו יכולים לשתול עצים. אנחנו יכולים לסדר את הגינה. אנחנו יכולים לקחת את הפירות הטובים של ארץ ישראל, לאכול אותם, לברך עליהם, להודות לה' על הזכות שיש לנו בארץ, איזה יופי. יהי רצון שבעזרת ה' בקרוב נזכה לראות את כל אחינו שבגלות עולים לארץ ישראל וניטעים בה, מיישרים אותה ומפריחים אותה, גם בחול, גם בקודש. שנזכה לגאולה שלמה. אמן ואמן.

תפילת הנוטע

מאת הרב בן ציון חי עוזיאל

וְחֹזֵק יָדֵי כָּל אֲחֵינוּ
הַעֲמִילִים בְּעִבּוּדֵי אֲדָמַת הַקֹּדֶשׁ
וּבְהַפְרָחַת שְׂמֻמָּתֶיהָ.
בְּרַךְ ה' חֵילֶם
וּפְעֻל יָדֵם תְּרַגְּמָה.
הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קֹדֶשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם
וּבְרַךְ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל
וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ
כְּאִשֶּׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ.
אָמֵן.

וְנִטְעוֹת אֱלֹהִים
אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ נוֹטְעִים לְפָנֶיךָ הַיּוֹם
הַעֲמֵק שְׂרִישֵׁיהֶם וְגַדֵּל פִּאֲרֵם
לְמַעַן יִפְרְחוּ לְרִצּוֹן
בְּתוֹךְ שְׂאֵר עַמִּי יִשְׂרָאֵל
לְבִרְכָה וְלִתְפָּאָרָה.

אָבִינוּ שֶׁבִּשְׁמַיִם,
בּוֹנֵה צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם -
וּמְכֻנֵּן מַלְכוּת יִשְׂרָאֵל.
רַחֵם ה' אֲרָצְךָ
וְהַשְׁפַּע עָלֶיהָ מִטּוֹב חֶסֶדְךָ.
תֵּן טַל לְבִרְכָה
וְגֶשֶׁמַי רִצּוֹן הוֹרֵד בְּעֵתֶם
לְדוֹת הָרִי יִשְׂרָאֵל וְעַמּוּקֶיהָ
וְלַהֲשִׁקוֹת בָּתֵּם כָּל צִמּוֹחַ וְעֵץ.

הרב חגי גרינפלד

יום ו' – ט"ז שבט

הרב משה גלנטי

מעשה הזריעה - הוא מעשה גדול של אמונה. אתה לוקח זרע, שם אותו באדמה, הזרע נרקב לו שמה ואתה עוד מאמין שיצא מזה בסוף צמח. ובאמת, ככה אנחנו עושים, מאמינים שה' יוריד גשמים ויצמיח והארץ תוציא את יבולה.

היום נראה לא רק מה הכוח של התפילה, אלא גם מה זה מעשה של אמונה, מעשה שבו אתה מראה שאתה מאמין שה' יעזור ומכוח המעשה הזה אתה מתחזק עוד יותר באמונה. היה זה בירושלים לפני כשלוש מאות שנה. החורף התחיל להגיע אבל מטר לא בא, גשמים אין. העם ממשיך להתפלל כהרגלו אבל אין גשם. החורף מתחיל להתקדם, חודש כסלו ועדיין אין גשמים. רבה של ירושלים, הרב גלנטי, היה מודאג מאוד מן העניין. גשמים אין, למה זה? ה', ריבונו של עולם, מדוע אינך מוריד לנו גשמי ברכה? אני יודע למה זה, בגלל התפילות שלנו, אנחנו לא באמת מבקשים, אנחנו לא באמת תיקנו את הלב. אני חייב לעורר את העם לתפילה. אחים יקרים, פיתחו את הלב! התפילות שלכם יכולות להוריד גשמי ברכה, האמינו בכוח התפילה. המשנה אומרת: "דע מה למעלה ממך", דע מה למעלה, ממך. אם אנחנו נפתח את הלב ונכוון בתפילה, שערי שמיים יפתחו לברכה! אנא, התחזקו בתפילה, בואו, בואו לעצרת התפילה שאנחנו עושים להורדת הגשמים. אבל העם? איש איש בשלו, כל אחד בעיסוק שלו. רועה הצאן היה עסוק עם הצאן שלו. הנגר היה עסוק עם הניגורים שלו בעץ. הבנאי היה עסוק בלבנות. הגנן היה עסוק בלגן את הגינה.

גם הסולטאן הטורקי היה מודאג מהמצב ואמר לעצמו: חצי חורף כבר עבר ולא ירדו גשמים! וואלה זה בגלל היהודים, אני אומר לכם זה בגלל היהודים. כתוב בתורה שלהם שאם יש עבירות לא יורד גשם מן השמיים. הם עשו עבירות ובגללם, בגללם לא יורד גשם. אני יודע מה אני אעשה, אני יודע, אני אגזור גזרה. יהודים! תקשיבו טוב! אם בעוד שלושה ימים אתם לא מורידים גשם עם התפילות שלכם, אני מגרש אתכם מירושלים! שמעתם מה אמרתי? שלושה ימים יש לכם. תתפללו, חזק, תתפללו.

אמר הרב גלנטי: שלושה ימים יש לנו בשביל לבטל את הגזרה. עכשיו, כשחבר הגזרה מונפת מעל צווארינו, אין ספק שהתפילות יצאו מקירות הלב. יהודים יקרים, בואו לעצרת התפילה, מוכרחים לבטל את הגזרה, בואו נתחנן לה' יתברך שיוריד לנו גשמי ברכה, בואו. התפילות יצאו מקירות הלב ולא הייתה עין אחת יבשה. דמעות ניגרו בזמן התפילה, אבל גשם? לא בא. היום זה היום השלישי, אם היום בערב לא יורדים גשמים אנחנו מגורשים מירושלים. יהודים יקרים, אנחנו נלך יחד לקברו של שמעון הצדיק יבקעו שערי שמיים וגשמי ברכה ירדו. אני מצווה על כל אחד ואחד מכם, הביאו מטריות, הביאו מגפיים, הביאו מעילים, אין לי ספק שירדו היום גשמי ברכה. לא לשכוח, מטריות ומעילים! בואו אחרי. כולם הלכו אחרי הרב עם מטריות ומעילים. הם חלפו על פני שומר העיר. תראו את השיירה המוזרה הזאת. כל היהודים הולכים עם מטריות, מעילים, הם השתגעו לגמרי. השמיים כחולים, איזה גשם בראש שלכם? איזה חורף? מה אתם עושים? אתם השתגעו? הרב שלכם אמר ללכת עם מטריות ועם מגפיים ועם מעילים? וואלה, הוא אמר היום ירד גשם? היום אתם מגורשים מירושלים זה מה שיקרה היום. איפה הרב שלכם, אני אראה לו מה זה. אתה הרב שלהם? ככה אתה אומר להם?

השומר החצוף סטר ללחיו של הרב גלנטי. הוא צחק עליו, הוא לא האמין שבאמת ירדו גשמים. הוא חשב שכל התהלכה הזאת היא צחוק אחד גדול. אבל, אתם יודעים מה קרה בהמשך? הפעם, התפילות באו מעומק הלב, כולם התפללו מעומק הלב. מנער ועד זקן, טף ונשים, כולם ידעו שאם הערב לא ירדו גשמים רע ומר יהיה גורלם, כולם יגורשו מירושלים. והנה, ראו זה פלא, תוך כדי התפילות החלו רוחות מנשבות והרוחות הביאו איתן עננים. ענן ועוד ענן עד שהחלו לטפטף טיפות. הרב גלנטי, מרוב שהיה עסוק בתפילתו, מרוב שהיה שקוע בתפילה, לא שם לב כלל שהנס התרחש, לא שם לב שהחלו לרדת גשמים. גשמים חזקים, גשמי ברכה. מה זה הרוחות האלה פתאום? איך גשם, איך? באמצע היבש הזה פתאום גשם? וואלה חכם גלנטי צדק, וואלה הוא צדיק באמת. הכוח של התפילה של היהודים הוא חזק. אוי ואבוי מה עשיתי לו, אוי ואבוי, אני נתתי לו סטירה, לצדיק הזה, זה לא מתאים בכלל. אכן, גשמים חזקים מאוד ירדו. מזל שכולם הקשיבו בקול הרב והביאו מטריות ומעילים ומגפיים, כי באמת כל הדרכים היו מלאות בבזק מרוב גשמים. כשהם הגיעו לשער ופגשו את השומר, השומר לא ידע את נפשו מרוב בושה, הוא התחנן אל הרב שיסלח לו. השומר שהיה גדול ממדים, עשה ככה מעין כיסא עם הידיים שלו והרכיב את הרב על הידיים שלו כדי שהרגליים שלו לא יתלכלכו בבזק. ככה השומר הוביל את הרב בכיסא שעשה עם הידיים שלו, הוביל אותו אל העיר אחר כבוד. חבריו המוסלמים, ראו את השיירה וניגנו לכבודם בכלי נגינה. איזה נס, איזה נס היה באותו יום בירושלים. והכל בזכות? נכון מאוד, בזכות התפילה. כוחה של התפילה הוא כל-כך גדול.

